

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοος χρόνος είναι:
κι' ξέρα πάλιν αι 'Αθηναι.

"Ετος έννενήτητα δύο και μὲ γιγαντιαίσσα
έτοι μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιγιτική μας γλώσσα.

Τῶν στρων μας μεταβολή, — ένδικαφέρουσα πολύ.

"Ο Ρωμός τὴν σφραγίδα
κι' διαν ήγα δέντρα
Συνδρομήτας διά δέντρα
κι' διαν Αθηνῶν τὴν πόλιν
και εἰς τὴν Ἑλλάδα δύνη
δύναται κι' έντροπην.
Συνδρομή γιά καθε χόντο
μόνο μια φορά θε βγαντιν.

γιά τα δένα διμος μέρη
Κι' ένα φύλο δια κρατής
κι' δύνοις τὸν πατέρα δέν δίδει
Γράμματα και συνδρομή¹
Γιά τη σάρα και τη μάρα

δεκαπέντε και 'στο χέρι.
— έγινες συνδρομήτης,
δύ τὸν φάρα μαρο φίδι.
— απ' εδδεις πρός έμε.
— κάθε φύλο μια δεκάρα.

Τοῦ Γεννάρη ένδεκατη
Θεοδωράκης και Παλάτι.

Τρακεσσα έξιντα κι' έννιδ
κι' άρρωσταις πελλαίς 'στὸν ντευνιά.

Μεγάλη ἔκτασις τοῦ Δεληγιάννη,
ὅπου τὸν νεῦ τοῦ κανένας χάνει.

A'.

"Ακούεται ή μουσική παιδιάς νά σημαίνη...
είναι μεγάλη τελετή κι' ἀντιλασθνούσι δρόμου,
δι Βασιλέως τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν προσμένει
κι' δι κύριος Πρωθυπουργὸς δὲν φαινεται ἀκόμη.

εἰς τὴν παράτα φάνημαι διά τὸν Βαζές - μπαστούν
και μπαίνω μέσα 'στης Αὐλῆς κι' εἰς δύλων τὸ ρουθούν.

Νά! Ερχονται 'στο σπήλαι μου ἐκ μέρους τῆς Αὐλῆς
καμπόστι καββαλάργηδες κι' διτώ Διαχειλεῖς,
κι' ἐν μι σκούφο νυκτικὸν 'στας δέρφας μου κοιμοῦμαι
και τῶν Πατέρων τὸν τενεκὲ 'στὸν θυνο μου θυμοῦμαι.

Νάτος, φωνάζουν, έρχεται... βαρδάτε παρατέρα...
νά! Βασιλέως ἀλγήνος... εδοι τοῦ Δεληγιάννη!...
το σεβαστὸν κύριον μου το πέρνω τὸν δέρπα
κι' ἔκενος μὲ παρατηρεῖ και τὸν σταυρό του κάνει.

B'.

Πιοτος ἐν δέδην προχωρεῖ;
ή μουσική δις πατέη...
έμπρός σ' ἐμέ τὸν Θεοδωρή
κανεις μή βγάλη λέξι.

Κτυποῦν τὴν πόρτα, μ' διευπούν κι' ἀναχωροῦν τρεχάτοι,
κι' ἐν στρόφωναι σιγά μ' 'Άγεδικο ραχέται,
και δὲν μοι καίγεται καρφί και δράμι δὲν μὲ μέλει
δὲν καρφετῇ δι Βασιλέως μὲ δύλους τοὺς ἐν τέλει.

"Ἄς μή 'μιλούν τὰ χειλη
κι' δι Βασιλέως δρειλει
χωρίς μιλά νά καρφετῃ
τὸν Βασιλέα Θεοδωρή.

"Αρχίζουν σχόλια πολλά και συζητήσεις τόσαι,
δι κόσμος δύλων σπρώχεται, πατές με και πατά σε,
κι' ἐν δάκρυ μαχμουδήλης φαρδεῖς πλατάς τετνόνομαι
κι' διλα μου τὰ παράσημα 'στὸ στήθος μου φορτόνομαι.

Κ? έγδι έπρόσμενα πολὺ²
μὲ στόχα σάν τὸν γάρο
δις νά τρυπώνω 'στην Αὐλή
και τὸ Κουβέρνο πάρω.

Τέλος μετά παρέλευσιν μάς και πλέον διάρας
ήχουντος και τοῦ φλούγκελχορ μετά τῆς κλαπαδόρας,

Κι' ἐκεῖνος μ' ἀτίνε καιρό
χωρὶς κανένα λόγο
γιὰ τὸ φυσιὲ νὰ λαχταρῶ
καὶ λάχανα νὰ τρώγω.

Μὰ πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ!...
Θὰ στρίψουν τὰ μεσαζά μου...
τούρα καὶ αὐτὸς ἀπό καρτερῆμη...
βολᾶ του καὶ βολᾶ μου.

Γ'.

Τετάλεσται... τετάλεσται... ή δόξα μου θ' ἀστράψῃ...
τὸ κράτος κλιθωνίζεται ὑπὸ τῆς τρικυμίας
καὶ ἔγω ζητῶ τοῦ Ἀνακτος εὐθὺς νὰ υπορράψῃ
προβιβασμοὺς τῶν ἀνταρτῶν ἐκείνων τῆς Λαμίας.

'Εμπρός!... η ταξ ἡ ἐπὶ ταξ... δὲν ἔχει τρίτος - κάτοι,
δλ' ή Αλλή κλωνίζεται, δ κάρδος συγκινεῖται,
καὶ τὰ διατάξματα τὰ θεωρεῖ φρεσκόδη,
καὶ ἔγω κυτιῷ τῶν Ἀνακτα καὶ τοῦ κυτιοῦ τὸ πόδι.

'Εμπρός!... η ταξ ἡ ἐπὶ ταξ... δὲν ἔχει τρίτος - κάτοι,
διμέσως τῶν προβιβασμῶν ὑπόργανο τὰ μάτοι...
δ Βασιλεὺς συγχέεται καὶ μοῦ προτείνει δρόν
ἐπὶ τῶν ἐπωλῶν Γ' πουργὸν νὰ κάμω σπαθοφόρον.

"Οχι... τῶν δπλων Γ' πουργὸς ἔγω θὰ μείνω μόνος
δι αἰδηρούς Θεοδωρος δ και Βουλγαροκόνος,
κι' οδὲ θὰ γίνη πάντοτε δ στόλος τῆς ἀνδρείας
κατὰ τὸ δη λεγόμενον κορδοῦ δ φανταρίας.

Κι' δ "Αγγλος δ Χαρλαος, αὐτὸς δ λασπάλων,
εἰς ἀλλον δὲν ἔρθετε τὸ τροπαιούμον κράνος,
κι' ἔγω θὰ γίνω σὸν δειλὸς τὴν περικεραλατα,
ποὺ τὴν φοροῦσ' ἀπὸ μικροῦς καθὼς τὸν Ἀχιλλέα;

'Εμπρός... η ταξ ἡ ἐπὶ ταξ... προσέρχομαι καὶ κυρτῶν...
διμέσως τοὺς προβιβασμοὺς ζητῶ τῶν ἀνταρτῶν...
δ Βασιλεὺς εἰς τὴν ἀρχὴ τὴν ράχη του μοὶ στρέψει,
ποὺ τέλος κύπτει ταπεινῶς εἰς τὸ δικό μου κέφι.

Τελεία νίκη... διλεσεῦ!... διστήθηκαν τὰ φέματα...
μ' ἐμὲ δὲν πάντους χαρτωτοὺς κι' αὐτὰ τὰ γυρά Στέμματα
Κορδῶν κι' ἀγγος δ θεός φωνάζει κάθε ψιλος
καὶ μες 'στὸν τόσο θρίαμβο γρυλλάζει κι' δ Γκορούλος.

Δ'.

Ποτος ἐν δόξην προχωρεῖ;
τὸ βρύμαρδον δε παῖζη...
ἔμπρος σ' ἐμὲ τὸν Θεόδωρο
κανεὶς μὴ ργάλη λέξ.

Φορθ τὸ κράνος μου... τίς σύ;
διλον, θὰ πει τὸ αίμα...

πορφύρα διώστε μου χρυσή,
φόρεστε μου στέμμα.

Σὲ θρόνο βάλτε με χρυσό
μὲ πόζα νὰ καθίσω,
καὶ φυσικούμενος νὰ φυσῶ
καὶ ἀπ' ἐμπρός κι' δίπισι.

Ε'.

Δὲν στέκομαι καθόλου 'στὰ συστά μου...
'στὴν μαλλιάρη μου γούνα τυλιγμένος
κυττάρω νὰ διστάλην ἐμπροστά μου
καθίνας Βασιλεὺς ἐξανουσιάμένος.

Σκυπτός ἐμπρός μου ἔρχεται δ Τσάρος
καὶ κάθε τῆς Ρωσίας Γοσπαδόρος
καὶ μόλις 'δούν τὸν ζων τὸν πρώτος
τοὺς πάντες δινατή δικοιολίτης.

'Ιδού! κι' δ Γουλιέλμος καθβαλάρης...
νά! κι' μὲλαι Αύτοκράτορες πολλοὶ...
κι' δ Σλάγχης τῆς Περσίας μὲ καθάρεις
τὸ χέρι τὸ κομμένο μού φιλεῖ.

'Ιδού! κι' δ Αύτοκράτωρ τῶν Σιγνῶν,
κοντὰ τῶν Ιαπώνων δ Μικάδος...
κι' δύο κλίνουν γόνου πατείνον
στὸν γέρο - κορδονάτον τῆς Ελλάδος.

'Ο Θεοδωρῆς, δ μέγας Ναπολέων,
τὰ σκηνῆτρα σας ποτὲ δὲν θὰ φηφήσῃ...
τὸ γένος θὰ κυτιᾷ τῶν Βασιλέων
ώς δουν νὰ τὸ κάνη στοκοφία.

'Ανέτειλεν η κρίσιμος ἡμέρα...
σας ἔφαγα... βαρδάτε παραπέρα...
τυνάξει τὸν ζυγὸν τὸν ἀργαλέον
δ μέγας Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων.

Τίς σύ, διού προβαίνεις ἐν τῷ μέσῳ;
μήν είσαι Ζ'γγης - Χάν η Ταμερλάνος;...
πῶ! πῶ! κατακαΐμένεις κι' ἀν φορέω
τὸν θώρακα, τὸ ξίφος καὶ τὸ κράνος!

Σας ἔφαγα... βαρδάτε παραπέρα...
δ οὐάλος σας 'πῆρε τὸν πατέρα...
μήν προχωρήσει βήμα... δλοι 'πίσω...
βαρδάτε, Βασιλεύς, καὶ θὰ κυτιῆστω.

Σταθήτε ν' ἀκούσων τὸ παχατόρη...
ἐνίκησα, γεννατοι μου, 'Αρκάδες...
ձλα' ξαντρά προβάλλει διν χέρι
καὶ πάτη καὶ κιούτ μ' ἀρχίζει στοὺς γιανάδες.

Γ·

Σιγή, σιγή... δ Βασιλεύς μοῦ έδωσε 'στ' αὐτιά
κι' δ παντοδύναμος έγώ ένωπόν του σκύβω...
μοῦ δίνει δυνατόγραφα δέλαιν τὰ χαρτιά
κι' έγώ χωρίς νά βγάλω γρῦ τὰ πέρων και τὸ στρίθιο.

'Ανέλπιστος ταπείνωσις, μεγάλη προσβολή...
αὐτὸ τὸ νέον τόλμημα μ' ἐπειράξει πολύ...
μοῦ λένε νά παρατηθῶ χωρὶς καιρὸν νά χάνω,
ἀλλ' θμως τέτοια χωρατά ποτέ μου δὲν τὰ κάνω.

'Ως νά γενιδ Πρωθυπουργός μοῦ βγήκε ή φυχὴ
και τώρα νά παρατηθῶ γιά τη πήδημα τοῦ φύλλου;...
αὐτὸ μή γένοιτο ποτέ... ή σάλπιγξ άς ήχο
και χρυσοτεφανώσετε τὴν νίκην τοῦ Γκορέλλου.

'Αν μετὰ τόσον πάταγον και μετὰ τόσην πάλην
μέ τρόπον διεχώρησα 'στὸν Βασιλέα πάλιν,

ἀλλ' θμως θὰ ἐκδικηθῶ τὸ Στέμμα δίχως άλλο
κι' ἐκ νέου τούς προδίδασμούς θὰ τοῦ καθιποδάλω.

Ζ'

'Οπίσω σεις οι Βασιλεῖς..., μά νά! κι' δ 'Αλμποΐνος,
τῶν Λογγοδέρδων Βασιλεύς, σοφοῦ πατρὸς υἱός,
πού στην Αὐλήν του ημιάε μὲ τοὺς λοιποὺς κι' ἔκεινος
δ κόρος Μπερτόδουλος ο γελωτόποιός.

'Ο 'Αλμποΐνος χαιρετῷ τὸν πρῶτον ἐν τοῖς ίσοις,
ἀλλ' κι' έγώ τὸν χαιρετῶ μὲ δέκα όντολίσσει.
Σεμόνεις κι' δ Μπερτόδουλος μὲ τὰ μεγάλ' αὐτιά
και στὰ καλὰ καθούμενα μοῦ δίνει μιά μυτζά.

'Ο 'Αλμποΐνος γελαστός τὴν Εξαψίν μου βλέπει
κι' ώς Βασιλεὺς πού έμαθε νά ἐκτιμᾷ καθένα
τὸν πρῶτον του χωρατατῆν τὸν διόγχνει δπος πρέπει
και τῆς Αὐλῆς Μπερτόδουλο χειροτονεῖ... μένα.

Φασουλής και Περικλέτος
ο καθένες νέτος σκέτες.

Φ.—Ξέρεις λοιπόν, βρέ Περικλή... συγέδων δὲ διοικήρου ἀσχάτου ἐπειδεῖς τὸ σπῆται τοῦ Χαρού, καὶ αὐτηματίας λέγομαι καθόλις τοι καταλαμβάνεις.
Π.—Καὶ πότε σκέπτεσαι λοιπόν Ἐγκαίνια νὰ κάνῃς;
Φ.—Ἐτι τὴν ἀρχὴ μοῦ ἔκπιπτο σύνοιστο μου ἀπάνω τοῦ Ἐγκαίνιον ἐργῆν ἐπίσπουν νὰ κάνω, καὶ εἰπὼν αὐγὰ τοῦ Χαροῦ ἀπάντησε μου φύλε, ὅτου Φασουλή τὸ μέλαθρον ἥλιαις καρέκλαις στείλε, καὶ ὑπόταν τὰ Ἐγκαίνια τελεόμενα τὰ τῆς πέντες, ἀλλ᾽ ὑπέρτα μετάνοιας καὶ τοῦτα μηνὶ τῆς φέρνεις. Εἴτε τὴν ἀρχὴ ἐνύμια μοῦ χρεωστοῦ καὶ ὅρειλα, νὰ κάμω τὰ Ἐγκαίνια καὶ προστέλλομαι νὰ στείλω, καὶ ἔγραψ' αὐτῷ τὴν πρόληψην καὶ ἐγὼ ἐν τοῦ προχείρου εἰδούσος θέλοντα νὰ ξέσω τὸ σπῆται τοῦ Φαλήρου.

«Οἱ Φασουλῆς τὰ κάπωται ἀγγέλλει ταπεινῶς... τὴν παθεκάτην ὅηλαζη τοῦ τρέχοντο μηνὸς, τὴν προσεκῆ Κορακήν, στὰς τρέπει τὸ μεσημέρι, κάπω τὸτε Φάληρον, ὅσδε μέν μου Ἀγριμόνη, τελοῦνται τὰ Ἐγκαίνια τὰ τρομερά καὶ γαρδά καὶ ἀπίστα νὰ περάστε κακὰ ψυχά καὶ μαρά. «Οὖν λαριζάνο τὴν τιμὴν μὲ δύον μου τὸ θύρων, ἀν καὶ πολὺ θά δύστεται ὅσδε σπήται τοῦ καπέλου μοῦ βάρος, νὰ σάς καλέσω τὸν γιλικών, καὶ ἀν εἰσεργίθητε ἵσσοι τὸ σπηρόδρομος καὶ κατευθουδίθετε.»

Ἄντα νὰ στείλω θήλα, πεταμεγάλεψες τὴν ανατέρῳ πρόσκλησην ἔξεχοντας εδών, καὶ εἰς δᾶλα ἐπεκρήτησε ἡ σκέψης ἡ δευτέρα, ποὺ είναι πάντα, Περικλή, τῆς πρώτης σοφωτέρα.
Π.—«Ωστε λοιπὸν Ἐγκαίνια!... νὰ ἔληγῃ τὸ μελίσσον, καὶ ἔλεθρόν τὸ σπῆται μοῦ ἀπόντος ὑπὸ ἀλονίση, νὸ φάγη τὸν περίθρομο καὶ ἔγνη νὰ ἔκενδεύω καὶ γιὰ κορδίσθω νὰ περνῶ ἀντὶ νὰ κοροτέσσεν; «Αὐκούς Ἐγκαίνια καὶ ἐγὼ ποὺ καλύπτω τὸ θύρων, ποὺ ἐπέρπεται ὅσδε σπῆται μοῦ νὰ βάλω νὰ δέσκω καὶ νὰ φωνάξω θύλερπ «Χριστανοί! μὲν εἰσέθε φέρε μου δι, τι βούλεσθε καὶ δι, τι προσερεπεῖ; «Αὐκούς ἔστε νὰ φαντασθῇ ἐπίσπουν Ἐγκαίνια τοῦ Φασουλή τοῦ φουκαρά καὶ ἔλινον ὀκονένεα, καὶ στὰς καλά καθούμενα νὰ μαυριθῇ ἀσκέρη, μλαρτές, σαρδέλαις του κουτιοῦ, καβιάρε, χορομέρι, σικαρορ' αναρυκτικά, πακότα, πανεσπάνια, μπράσις καὶ κριθαγητά καὶ τοῦτ καὶ σαμπάνια; Καὶ εἶγεν διάληκη τάχατε νὰ γίνη φασαρία, νέλιθη ῥ τάδε κύριος καὶ ἡ δεῖνα ἡ κυρία, νέλιθον καὶ τὰ μουρέλαι των μετά τῆς κουβερνάντας, νὰ φέρουν ὁν̄ς ἐκ περισσοῦ καὶ τοὺς γνωστούς των πάντας,

καὶ σύρε καὶ ὕλα καὶ φροῦ ψροῦ καὶ μὲ βαλλάδες δούλοι, καὶ νὰ γενῇ ὅσδε σπῆται μου ὃ γάμισ τοῦ Κουτρούλη; Καὶ ἂν λεωνή τὸ πάτωμα μὲ τὰ τουλουμετύρια, καὶ ὅταν σπάσουν πεζά μερικά καὶ κάμποσα ποτήρια, καὶ σὰν σκαριμένος ἔπιπται στὸν Χαρούγη πληρώσω καὶ μὲ ὑποθήκη τοῦ σπῆται τὸν ἀπογιγνώσιον; Καὶ ἂν μερικά πουτσούνελα δὲν είναι στὰ καλά των καὶ μὲς ἀστὴ τοῦ σπῆται πενίσουν τὰ φιλά των καὶ τὸ λαμπρόν μου Μέλαθρον τὰ καταρεύλαψουν καὶ θέλω καὶ ἀλλὰ ἔσσος γιὰ νὰ μὲ τὸ πατρόψιον; «Αὐκούς ἔστε! Ἐγκαίνια γιὰ ἓνα τέτοιο σπῆται, δηοῦ καὶ ἐπιράνειαν μὲ λάν ιδεοκτήτη, μά νά μὲ φτώσης, Περικλή, ἀν ἔχει ὡς τύπω νούσους ποὺς δίποις τόκους, καὶ ποյὶς θά τὸ πληρώση. Τοιαύτα εἰς τὸν οἰστρον μου ἀσκέφθην τὸν διάπιρον καὶ ἀνέβαλα τὰ φοβερὰ Ἐγκαίνια ἀπειρον, τὸ εἴπα δὲ καὶ στὰ παιδιά καὶ στὴν ποιητὴν συμβίαν καὶ τὸν παππᾶ δὲ καὶ Περικλή, ἀνάλεισα μὲ βίαν ναῦληρη κρυψε τὸ σπῆται μου καὶ ἔμενα νὰ διαβάση καὶ εὐχαῖς τὰς της περιπολούμενος καὶ τὸ Ελύτην πάσι. Π.—Πότε λοιπὸν μπαγλάρωμα, βρυράζθωμε τῆς πλάνης, δηοῦ ἐπρόσμενα καὶ ἔγω τραπέζη νὰ μαρ κάνης.

Καὶ ἀλίγιας ποικιλίσις, μὲ δλλεις λόγευς ἀγγελίσις.

Τὸ θύλων Περιοδικὸν τῆς δροσερᾶς ΕΣΤΙΑΣ, οὐδὲν ανανέωσθετο παντοῦ μετ' ἀπλοτίσι, καὶ ἀλλὰ σείδες τέσσαρας ἀρρεθεσσός αἷοιη μὲ τὴν ἀλιάδα νὰ γενῇ τοῦ καθενέντος ἡ γνωστή. Καθ' ὅνα θά βελτιωθεῖν αἱ λογωφαὶ τῆς στηλῆς, εἰκόνες δὲ θὰ τηροῦσιν τὰ μάλιστα ποικίλαι καὶ γελογαγαγήματα, δηοῦ θά βαλούν κρότον, καὶ δὲ τικὴ τῆς συνθήμους θὰ μεινῇ οις καὶ πρόσθιον.

«Ἡ προσφοράς ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ποὺ στάσιμο; δὲν μένει καὶ μήτε μόχθους φειδεῖται καὶ θυσιῶν ἀτρόμων, ἀλλὰ χρειοὶ πρὸς τὰ ἡμέρας τονυαγονίζενται μὲ φύλα καὶ οὐσία, οὐσία καὶ εἰ τὸν πόλον ἀλλοίαν νὰ βίμει, καὶ ἀπὸ τὴν πρόσθον ἀδόμην νὰ βίμει. «Η ΕΡΓΑΛΕΙΟΝ, τὴν τόπην τῆς βελτιωνῶν ίδων, ἐπενεγέται ροδόσπιτον τὴν τόπην τῆς ιδωνός.

«Ανάνυμος Ἐλληνική Μεγάλη Ἐπαριά τῶν κηνικῶν Ἀσφαλείων, πλήθεια ΕΘΝΙΚΗ, καὶ δους σλέγες μᾶρηδος θερμή φιλοποτία ἀς τρέφουν δοσον τάχιον ν' ἀσφαλείαν. «Ἀσφαλεία καὶ ποικίλη τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν παντούνοις συνηρεπεῖ, δηοῦ γεννᾷ ἡ πλάσις, δόψεια εἰς φορεῖς καὶ ἀπόρρητα συμβάντα, ἀσφαλεία τῶν είναι τοις την̄ τοις, εἰς πάντα. Πλὴν μαλεύεις καὶ δι ΦΙΛΜΗΟΣ τὸ Καταστατικὸν καὶ καθέ του διπρόσδικον εἰς ταύτην ὅτι δοψαλιών, δὲν καὶ δέκτες Ταυροφόρος τῶν Ἑσσωτερούκων, δηοῦ μάς βγαίνει τὴν ψυχὴν ὃς δυτὶ νὰ μήληση, σπουδαῖα Νομοσχέδια υπέβαλεν έσχάτους, μὲ τὰ δοιά σίγουρα φτι δοψαλιώθη τὸ κράτος. Ασφαλείας δὲ διὰ σας η ΕΘΝΙΚΗ κηρύσσει... δόξα Σταδίου, κύριοι, στὸν ἀειλού τὸ σπῆται...

«Ο Ρωμῆς γνωστὸν σᾶς κάνω — πώς ὅσδε σπῆται μου ἀνέβη
— στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — η! ἀπὸ τοῦς συνορεύεις,
μὲ ζενοδοχεῖον Σύδη — δοψάσθαι λάδι τραές στὸ ξύδι,

μὲ Χημετῶν, μὲ μάρα μάνδρα, — μὲ μεγάλη οἰκοδομή,
καὶ μά κηρα δίχεις ἀνδρα, — ποιηταν δλλοτε μαρμη.